

Maar
toen de octopus op een ochtend terugkwam
van zijn dagelijkse zwommetje,
stak er zomaar een wildvreemde staart uit zijn appartementje.
‘O no!’ schrok de octopus.

Dit moest hij onmiddellijk met zijn vriend bespreken.

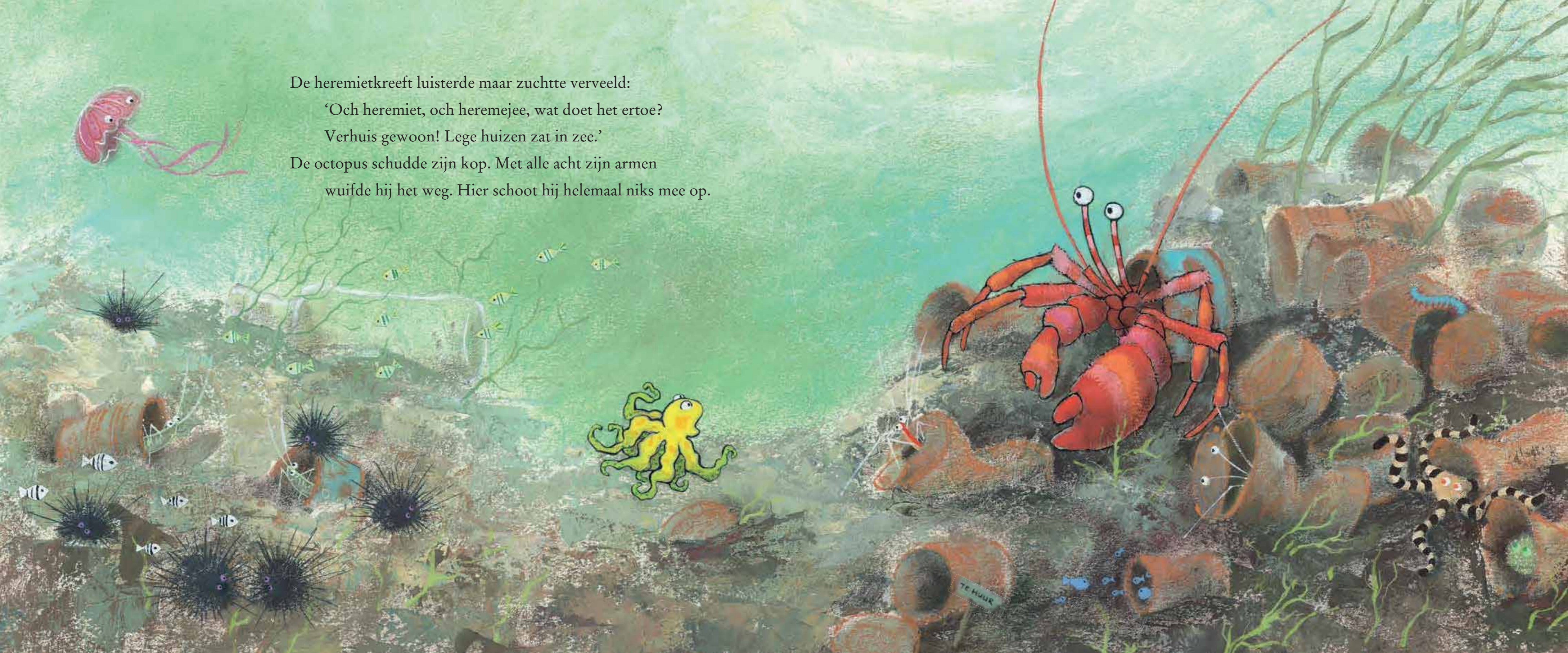
De heremietkreeft luisterde maar zuchtte verveeld:

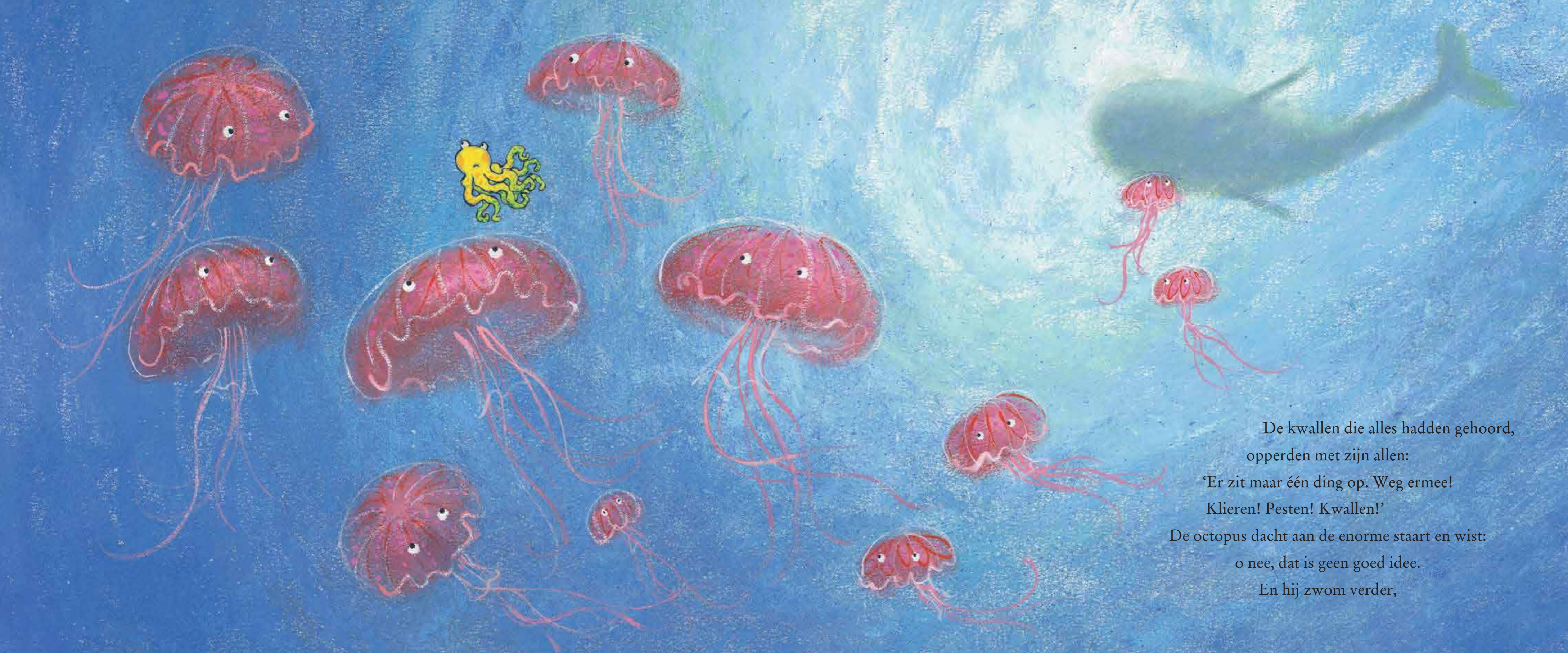
‘Och heremiet, och heremejee, wat doet het ertoe?

Verhuis gewoon! Lege huizen zat in zee.’

De octopus schudde zijn kop. Met alle acht zijn armen

wuifde hij het weg. Hier schoot hij helemaal niks mee op.

De kwallen die alles hadden gehoord,
opperden met zijn allen:
‘Er zit maar één ding op. Weg ermee!
Klieren! Pesten! Kwallen!’
De octopus dacht aan de enorme staart en wist:
o nee, dat is geen goed idee.
En hij zwom verder,

naar de walvis. Die was zo groot.
Díe zou het vast wel weten.

Maar de walvis wist het niet.
Hij had geen huis. Hij hoefde geen huis.
De walvis woonde waar hij zwom
en maakte zich nergens druk om.

